

TEAM MORTIS

COLD CASE

BJORN VAN DEN EYNDE

TEAM MORTIS

COLD CASE

BJORN VAN DEN EYNDE

P E L C K M A N S

*Voor de lezeressen en lezers van TM.
Voor zij die deze tocht zonder twijfel afleggen.*

Eerste druk: september 2024

© 2024, Bjorn Van den Eynde en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Peer De Maeyer
Vormgeving: www.intertext.be
Foto auteur: Sacha Kleinblatt

D/2024/0055/464
ISBN 978 94 6383 389 9
NUR 284/285
THEMA YFCB, YFMF, YFMR, 5AP

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6383 416 2

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

*Alles wat je extreem hard probeert vast te houden
glipt uiteindelijk tussen je vingers vandaan.*

Erika Storm

PROLOOG

DICHTBIJ & SUPERVER

De kou aan zijn voeten was amper te verdragen. Hij trok zijn jas strakker dicht, zodat de warmte die in de gewatteerde binnenkant zat hem nauwer omsloot.

Aaron Lanka keek naar zijn bebloede handen.

De vingers van de achttienjarige trilden. Het kwam niet door de temperatuur, maar door zijn paniek dat hij er geen controle over kreeg. Drie onschuldige twintigers had Aaron in het centrum van Riga doodgeschoten. Drie jonge mensen waren voorgoed weg. De vierde had Aaron niet meer willen afmaken. Het was te veel bloedvergieten voor één avond.

Hij wist al langer dat hij niet gemaakt was voor dit soort van smeerlapperij, dat hij het niet in zich had om een waarachtig bendelid te zijn... dat hij het op het moment van de waarheid zou laten afweten en de trekker niet over zou kunnen halen.

Het was precies die ene misser die hem nu fataal zou worden.

Uit de binnenzak van zijn jas haalde hij een houten beeldje. Het was decoratief, maar vreemd, in de vorm van een engel. In het hout was de letter V gegraveerd.

Dat hij al dat bloed had moeten vergieten voor niet meer dan dit houten ding, raakte hem nog het meest van al. Hij had niet de opdracht gekregen tienduizenden euro's te stelen. Of compromitterend materiaal te verzamelen. Of concurrenten uit te schakelen.

Nee.

Zijn opdracht was simpel geweest: een houten object, met een inscriptie met de letter V, in de vorm van een ijskristal.

Het ding dat hij nu in zijn handen had, was geen ijskristal. Het leek er zelfs niet op. Hij had het gevoel dat alles voor niks was geweest.

Hij huilde en veegde het snot onder zijn neus weg, terwijl hij door het slijk ploeterend naar een vervallen houtzagerij strompelde. Deze streek was vertrouwd voor hem. Dit was thuis.

De wilde bossen tussen het dorpje Peles en het natuurpark Cenas Tirelis waren heel zijn jeugd zijn speeltuin geweest. Nu leek het erop dat het zijn begraafplaats zou worden. En niet alleen die van hem.

Hij duwde de verweerde houten deuren van de grote inkomhal open. Met een snerpend geluid kwamen de scharnieren tot stilstand. Een vergeten lamp buiten ving het verroeste metaal van het zaagblad van een gigantische machine. Enkele onbewerkte boomstammen lagen nog op de grond.

Aaron liep een trap op, naar adem happend. Hij proefde bloed in zijn keel. Toch was hij blij. In het oude kantoortje stond nog steeds een telefoontoestel met een vaste lijn. Het was zijn enige kans.

Hij nam de hoorn op en hoorde de kiestoon. Een glimlach tekende om zijn lippen. Hij koos het nummer en wachtte op haar stem.

‘Hallo?’ klonk het aan de andere kant. ‘Aaron, ben jij dat?’

Haar zachte stem stelde hem gerust. Aarons zeventienjarige vriendin Lauri leek zich van geen kwaad bewust. Ze was gewoon kalm, ze lag waarschijnlijk rustig in haar bed te slapen. Tot nu.

‘Ik ben zo blij dat ik je hoor’, zei Aaron. ‘Je kunt je niet voorstellen hoe blij...’ Zijn stem brak en hij sloot zijn ogen, wilde niet dat ze ongerust zou zijn.

‘Aaron? Liefje?’ Ze slikte. ‘Waarom huil je? Is er iets?’

‘Nee, schat. Alles is oké met mij... als alles goed is *met jou...*’

‘Hier is alles in orde. Rustig maar.’

De angst verdween niet. Dat die smeerlappen die zich ooit zijn vrienden noemden hem zouden vinden en hem zouden martelen, desnoods tot de dood, dat deed Aaron al lang niet meer. Maar het idee dat ze zijn lieve, warme Lauri zouden grijpen, dat kon hij niet verdragen.

‘Luister goed naar wat ik zeg’, zei hij kordaat. ‘Pak je spullen. Nu. Zeg tegen niemand dat je weggaat. Ik ben over een halfuurtje bij jou. Dan vluchten we samen.’

‘Is dit een grap? Je maakt me bang...’

‘Het is geen grap. Alsjeblieft? Pak je je spullen?’ drong hij aan. ‘Nu?’ Bij de poort klonk gestommel. Aaron draaide zich met een ruk om en hield de hoorn van de telefoon bij zijn borst.

Drie schimmen in lange jassen en stevig ingepakt tegen de kou waren de oude houtzagerij binnengekomen. Het waren leden uit de bende waar ook hij voor werkte. Eentje keek Aaron recht aan. Hij moest wel merken dat de jongen op het punt stond te vluchten en knikte vervolgens naar zijn kompaan. Die nam een voorwerp uit zijn binnenzak en friemelde ermee.

En het was toen dat het gebeurde.

Een kleine schok vuurde door Aarons lichaam, deed zijn hartspier samentrekken, alsof een balletje energie onder zijn ribbenkast ontploft was. Wat volgde was een kramp en een stekende pijn. Een gevoel van kou beet hem als nooit tevoren, maar nu binnen in zijn lijf... alsof ijs en sneeuw van bij dat ene plekje in zijn borst door heel zijn lichaam sneden.

‘Fuck...’ zei hij, moeilijk ademend. ‘Wat is dat?’

Hij hoorde aan de andere kant van de lijn ook Lauri kreunen.

‘Liefje? Schat? Gaat het?’

‘Ik weet het niet...’ Dan een klein gilletje. ‘Ik heb pijn...’

‘Hoe...? Wat...? Is er iemand bij je?’ Aaron was in paniek. ‘Hebben ze jou gevonden!?’

‘Nee... hier is niemand, maar...’ Ze huilde. ‘Het lijkt alsof er iets in mijn lijf is opengebrosen. Iets in mijn borst en... ik heb ineens zoveel pijn...’

Aaron zag dat de drie schimmen niet eens de moeite namen naar boven te komen. Ze wisten precies wat er nu gebeurde.

Met Aaron. En met Lauri.

‘Hebben ze jou ook...?’ Aaron schreeuwde, terwijl de pijn in zijn borst niet meer te verdragen was. ‘Nee! Dat kan niet. Lauri!’

Aaron hoorde hoe ze haar telefoon liet vallen en op de grond smakte.

‘Lauri!?’

Aaron verloor nu zelf alle kracht in zijn lichaam en bonkte op het bureau. Hij had amper nog energie, maar hield de telefoon vast alsof het zijn laatste hulplijn was. Speeksel liep langs zijn half verlamde mond.

‘Lauri... alsjeblieft... zeg iets...’

Ze snikte. Dan sprak ze haar laatste woorden. ‘Ik heb... Ik heb het zo koud.’

Aaron sloot zijn ogen. Het verdriet overspoelde zijn hele ziel.

Wat had hij Lauri graag gezien. Het idee dat zij nu samen met hem stierf, kilometers van elkaar verwijderd, kon hij niet verdragen. Terwijl er zwarte vlekken voor zijn ogen kwamen, sprak hij met bevende lippen een laatste keer.

‘Sorry... echt waar... sorry. Ik zie je graag.’ Er kwam geen reactie meer. ‘Ik heb je altijd graag gezien.’

HOOFDSTUK 1

DANS

Op een soort van engelachtige tonen bewogen haar blote voeten over het hout. De vloer in het ongebruikte turnzaaltje van een schooltje in Noord-Frankrijk was vuil. Maar zelfs de zandkorrels onder haar voetzolen, die haar huid zo nadrukkelijk kriebelden, deden deugd. Ze hielden haar in het moment. In het nu.

Erika had haar halflange, roodbruine haar in een paardenstaartje gebonden. Zweet parelde bij haar haarlijn. Ze hield haar helblauwe ogen op het spiegelende raam gefocust, omdat ze er zichzelf in kon zien. Bij elke zachte maar zuiver uitgevoerde balletbeweging die ze danste, werd ze verder opgeslokt door de muziek die van op haar smartphone door een boxje klonk.

Ze was het onbekende nummer toevallig tegengekomen op een of andere app. Dat was niet eens op haar eigen toestel, en ook haar gebruikersnaam was vals.

Niemand wist dat ze Erika was. Dat haar achternaam Storm was. Dat ze was opgegroeid op de uitgestrekte heide van Belgisch Limburg, maar dat ze alles en iedereen die ze kende had achtergelaten om bij het team te komen waar ze nu zat.

Team Mortis.

Niemand wist dat ze bijzondere opdrachten uitvoerde, als tienspion. Dat ze vaker iemand anders was dan zichzelf. Dat ze stilaan twijfelde aan wie ze werkelijk was.

Ze verloor zichzelf elke dag een beetje meer.

Niemand wist nog dat Erika bestond, toch niet de versie van toen ze nog thuis woonde.

Haar dood werd in scène gezet. Ze bestond niet meer, behalve dan voor de drie jongens uit haar team.

En één van hen in het bijzonder.

Erika had gehoord dat Andreas was binnengekomen, maar bleef in haar dansroes. Ze kon alleen maar raden dat hij net zo hard van dit moment genoot als zij.

Ze had ook aan haar beste vriend in het team, Felix, niet verteld dat ze het al een paar dagen moeilijk had. Een hele week al. Niet abnormaal, want ze voelde al de hele tijd de dag van morgen aankomen. En met een reden. Morgen was niet zomaar een dag. Morgen was het de verjaardag van haar moeder.

In een normaal leven zou Erika dan bij haar ouders zijn en die bijzondere dag met hen vieren. Maar Simon Storm en Femke Leroy waren ondertussen al meer dan tien jaar dood.

Het verdriet deed haar twijfelen hoe ze haar volgende balletpassen uit moest voeren. Ze draaide een pirouette, liet haar lichaam zakken en ging op het vuile hout zitten.

Andreas liep naar haar toe, gaf haar een gemeend applausje en kwam naast haar zitten. Hij streelde met zijn vingers langs haar wang en keek haar recht in de ogen.

Het bezorgde haar plezierige kriebels in haar buik, waardoor ze haar treurnis even vergat.

‘Is er iets?’ vroeg hij en hij fronste. ‘Ik zie het. Wat is er?’

Zoals altijd keek hij dwars door haar heen.

Ze twijfelde of ze hem zou vertellen dat ze haar moeder miste, maar ze slikte de pijn weg. ‘Het is oké. Alles is goed.’

Andreas knikte twijfelend. Natuurlijk wist hij dat ze loog. Zijn zachte kus op haar lippen bracht troost.

‘We zijn er, hè? Felix. Ik.’ Hij glimlachte. ‘Je neef...’

Erika knikte. Nielsen was van hun team van vier haar steun en toeverlaat, en de enige familie die ze nog had.

Dat er verder bijna niemand meer was, deed haar pijn. Het leek alsof er een vloek rond haar hing, dat iedereen die ze liefhad snel stierf.

Hoe kon haar leven ook anders lopen?

Erika was de dood zelf. Ze was een gestorven meisje, dat alleen nog leefde in de wereld van Team Mortis. Slechts af en toe kwam ze weer even tot leven als ze een opdracht moest uitvoeren. Dan kreeg ze een valse naam, valse vrienden en familie, een vals verleden... een leven dat niet het hare was. Het was nooit lang genieten. Op het einde van een missie moest ze haar valse leventje afgeven en werd haar dood opnieuw in scène gezet.

Elke keer opnieuw stierf ze.

‘Heeft Felix niet meer zitten zeuren?’ Erika glimlachte even melancholisch en ze grinnikte. ‘Dat hij bang is dat jij en ik uit het team gaan stappen?’

‘Omdat we een koppel zijn?’ Andreas schudde zijn hoofd. ‘Nee. Hij weet ook wel dat we hem en Nielsen niet kunnen missen.’

Erika knikte. Ze zou geen van haar teamleden ooit nog willen loslaten. ‘Ik zat alleen zo te denken...’ Ze gaf Andreas speels een zoen op zijn neus. ‘... een vakantietje zie ik wel zitten!’ Ze veerde op en veegde het stof van haar achterwerk. ‘Kunnen we dat niet fixen? Een weekje weg? Voor ons tweeën? Gewoon eens eventjes “normaal” zijn? Een simpel en saai koppel zijn?’

Andreas’ glimlach verdween. Iets leek hem te bezwaren. Erika zette haar handen plagerig vermanend in haar zij.

‘Wat? Pas op, hè, Andreas Salvi! Wil je niet op reis met mij?’

‘Jawel... Zeker wel. Het is alleen niet het moment.’

‘Hoe bedoel je?’

Andreas haalde diep adem voor hij haar blik vond. ‘Het gaat niet goed met Nielsen. *Echt* niet goed.’

HOOFDSTUK 2

ZWARTE VLEKKEN

Nielsen week niet van haar zijde. Noémi zat al meer dan twintig minuten aan de rand van het water. Haar ogen gesloten. Een frons op haar gezicht. Ze sprak geen woord.

Het geruis van het kabbelende water bracht rust. Niemand leek te weten dat hier, ergens in het noorden van Frankrijk, een waterweg op slechts vijftig meter langs hun schuilhuis liep.

‘Zie je iets?’ vroeg Nielsen. ‘Voel je of proef je iets? Is er *iets* wat je ervaart?’

Noémi veegde een traan bij haar gesloten ogen weg. ‘Nee, sorry. Echt... sorry.’

‘Je hoeft geen sorry te zeggen.’

‘Ik snap het ook niet. Ik weet niks meer. Niks meer over wie ik was. Niks meer over wie ik nu ben...’ Met een schok gingen haar ogen open. ‘Ik weet alleen dat ik bij jou wil zijn. Dat is alles.’

Nielsen knikte en pakte haar hand.

Noémi leed aan geheugenverlies. Te veel herinneringen waren met zwarte vlekken besmeurd, of zo omschreef ze toch hoe ze het beleefde in haar hoofd.

Meditatie was een van de methodes die ze uitprobeerde om dichter bij zichzelf te komen. Maar voorlopig zette Noémi geen stap vooruit.

Zij en Nielsen hadden ook het idee gehad om met voorwerpen uit haar jeugd of locaties waar ze als kind kwam, haar geheugen opnieuw te doen openbloeien. Maar ze wisten niet waar ze moesten beginnen. Ook Nielsen kende de geschiedenis van zijn vriendinnetje

niet half. Hij wist niet waar ze geleeft had, in die meer dan vijftien jaar voor hij haar had leren kennen tijdens een zaak van Team Mortis.

En zo gingen de dagen in het schuilhuis voorbij, zonder dat ze ook maar een stap verder kwamen.

Noémi was geen lid van het team. Dat ze van hun bazen bij Nielsen mocht blijven, maakte hem gelukkig en wantrouwig tegelijkertijd.

Lang was Noémi een vijand van Team Mortis geweest. De bende waar ze bij zat, was verantwoordelijk voor de dood van een van hun teamleden. Dat ze niet brutoeg werd weggestuurd, was op zijn zachtst uitgedrukt merkwaardig te noemen.

‘En als je naar mij kijkt?’ fluisterde Nielsen. ‘Komt er dan helemaal niets meer terug? Zie je of voel je dan iets? Iets van onze eerste ontmoeting? Iets vertrouwds?’

‘Amper’, zei ze zacht. ‘Ik weet alleen dat ik je ken. En dat ik je graag heb.’

‘Meer niet?’

Ze schudde haar hoofd.

Nielsen hoorde gevloek achter zich.

Felix was langs de stenen naar beneden geklauterd, had zijn telefoon laten vallen en zocht tussen de stenen waar het onding precies naartoe was geglipt. Hij wroette door zijn wilde, blonde haar, duwde zijn zwarte bril goed op zijn neus en vloekte een paar Franse scheldwoorden bij elkaar.

‘Ook een goeie avond...’ Nielsen liep naar hem toe. ‘Moet ik helpen zoeken?’

‘Kijk... dat heb ik dus weer voor!’ Felix zuchtte. ‘Ik werk veel te hard, dat is mijn probleem!’

Nielsen knielde en viste het apparaat tussen enkele stenen vandaan. De onderkant was nat. ‘Hopelijk is hij waterproof.’

‘Ah, nee, hè! Merde! Dat ding is amper een maand oud!’

‘Leer te leven zonder zo’n toestel.’ Nielsen wees om zich heen. ‘Kijk eens hoe mooi het hier is!’

‘Je kunt beter dankbaar zijn dat ik mijn telefoon nog in de gaten hou, terwijl jij en Noémi hier “weet-ik-veel-watten” en Andreas en Erika flikflooiën in een of ander sportzaaltje...’

'Zeg... Waarom ben je zo nerveus?'

'Ik had een bericht van Celine Schield.' Felix keek zorgelijk. 'Ze wil ons vandaag nog zien in verband met een nieuwe case. En die stinkt serieus...'

HOOFDSTUK 3

BLOEMETJES

Erika liep de oprit naar het schuilhuis op. Links en rechts baadde de ongerepte natuur in de zon. Het gaf haar een gerust gevoel. Hier was rust en stabiliteit, samen met de drie jongens uit haar team.

Het was alles wat ze nodig had.

Andreas was naar de auto gelopen. Erika staarde hem na, genietend omdat alles eventjes minder gecompliceerd was.

'*Bon sang!* Ben je gaan dansen?' klonk een stem vanuit het deurgat. 'Sorry maar, iemand moet het eerlijk tegen je zeggen...' Felix duwde het hordeurtje open. 'Je bent vuil, je haar ligt vreselijk overhoop, en je zweetgeur ruik je echt van op tien meter afstand.'

'Goeie avond, Felix', zei Erika. 'Bedankt, hoor. Jij ziet er ook goed uit. Maar niet zo happy?'

'Mijn smartphone is verdomme kapot! In water gevallen.' Hij toonde haar het dode toestel. 'Maar, hé... dat is niet eens het belangrijkste.' Hij gaf haar een stevige knuffel.

Erika liet zich overvallen en legde haar armen om Felix' hals. Hij was amper iets groter dan zij en zijn warme lijf voelde vertrouwd aan.

'Ik weet dat het niet veel is, maar... een bloemetje doet niet vergeten, toch?' Hij haalde wat ongemakkelijk een bosje veldbloemen uit zijn achterzak. Het zag er niet eens zo lelijk uit.

'Bloemen plukken?' glimlachte Erika. 'Zijn we weer zeven?'

'Het was het enige wat ik kon verzinnen', hakkelde hij. 'Het is vandaag toch de verjaardag van je moeder?'

Erika's vrolijkheid smolt meteen van haar gezicht.

'Heb ik het mis?' vroeg Felix.

'Nee. Nee. Het is morgen pas... maar... dat maakt niet uit.'

'Sorry. Ik wilde je niet kwetsen of zo...' Felix krabde door zijn blonde haar. 'Ik dacht gewoon... je kunt wel wat steun gebruiken... weten dat niemand jou vergeet. Of jouw mama...'

'Bedankt.' Ze maakte geen oogcontact meer. 'Dat is lief.' Een geforceerd lachje. 'En goed op tijd.'

Felix greep haar opnieuw vast en tilde haar voeten van de grond, in een soort van superknuffel.

Erika grinnikte. 'Ja, nu voel ik me echt weer zeven!'

'Maakt niet uit. Een powerknuffel werkt op deze manier het beste.' Hij schudde haar door elkaar. 'Dat je het tot morgen kunt voelen!'

Erika schaterde. 'Felix! Stop!'

Andreas keek van bij de auto op naar het tafereel, en verdween langs de zijkant van het huis.

'Pas maar op...' Erika hief haar armen op en toonde haar zweetkringen. '... of ik vergas je helemaal met mijn lijfgeur.'

'Heb ik ooit gezegd dat die niet lekker was?' knipoogde hij plagerig.

Erika gaf hem een boks tegen zijn schouder, ze wist dat hij het niet verkeerd bedoelde.

'Nog eens merci.' Ze wees naar haar bloemetjes. 'Het doet me echt deugd.'

'We zullen er altijd zijn.'

Erika knikte. Wat onwennig maakte ze oogcontact, nu toch niet goed wetend wat ze moest zeggen of doen.

'Ik ga douchen.' Ze hield haar hand op. 'En voor je wat verkeerd wilt zeggen: nee, dat is geen uitnodiging om mee te komen.'

'Dat was niet wat ik wilde zeggen.' Felix wees achter haar. 'Maar eh... Er is wel nog iets anders...'

Erika zag hoe een donkerblauwe Mercedes de oprit op kwam gedraaid.

'Celine Schield is daar.' Felix hield zijn kapotte smartphone op. 'Ze stuurde me daarstraks een bericht. Ze wil ons brieven over een nieuwe case.'

Erika keek zorgelijk naar de naderende auto. Als er iets was waar haar hoofd deze week niet naar stond, was het wel een nieuwe zaak.

HOOFDSTUK 4

DE GAIDAS GROEP

Celine Schield stond bij de tafel, midden in het kantoortje van het schuilhuis. Ze streek met haar vingers over haar keurige maatpak. De vijfendertigjarige leidster van Team Mortis oogde nerveus.

Erika kwam de kamer binnen en borstelde haar natte haar. De druppels die vanuit de haarpunten over haar huid rolden, voelde ze door haar hele lichaam snijden. Ze zou nooit gewoon worden aan water.

‘Hé, Erika.’ Celine knikte en vroeg meelevend: ‘Ça va?’

Een beetje verbaasd vond Erika de blikken van de drie jongens uit haar team. Nielsen die bij het raam stond, Andreas die tegen de deurpost leunde, en Felix die aan de tafel zat. Aan de manier waarop Celine het gevraagd had, wist Erika dat alleen bij haar deze vraag meer beladen was. *Ça va?*

‘Het gaat’, zei ze zacht.

‘Goed zo. Weet dat we aan je denken, hè. Deze week...’

Erika voelde haar hoofd een beetje kleuren. Al die aandacht in de stille kamer maakte haar onwennig. Met de druppels die zich uit haar natte haar een weg zochten over haar borstkas en rug, overdonderde haar verleden haar even.

Ze was zes toen ze haar vader en moeder voor haar ogen zag verdrinken. Het was De Schaduw, een onbekende crimineel met een wijnvlek in zijn gezicht, die Simon Storm en Femke Leroy op gruwelijke wijze van kant liet maken voor de ogen van hun dochtertje Erika.

Het deed haar hart samentrekken.

‘Het spijt me dat ik jou...’ Celine keek naar de jongens. ‘... en jullie hiermee moet lastigvallen nu. Maar het kan niet anders.’ Ze liep naar de deur en keek steeds de gang op. ‘Waar is Noémi?’ vroeg ze aan Nielsen.

Die keek verrast op. ‘Op haar kamer. Waarom?’

Celine sloot de deur zonder iets te zeggen. Ze schoof een typisch zwart dossiermapje van het team voor zich uit en opende het. Bovenop lagen een aantal stukken en foto’s.

‘Een paar dagen geleden was er een gruwelijke overval in Letland. Bij Peles. Drie jongemannen die deel uitmaakten van een drugskartel werden bij klaarlichte dag vermoord. Een vierde ontkwam wonderwel. Een kluis werd opengebroken. Uit camerabeelden blijkt dat er een voorwerp uit gestolen werd. Gek genoeg liet de dader een paar duizend euro aan bankbiljetten liggen...’

‘Ze kwamen dus niet voor het geld?’ vroeg Nielsen.

‘Vermoedelijk niet.’

Celine spreidde de foto’s voor zich uit. De lijken van de drie uitgeschakelde criminelen lagen als lappenpoppen op de grond. Een andere foto toonde de geopende kluis.

De laatste foto was er eentje van een twintiger. Rico Lusic had een ringbaardje en kortgeschoren haar, een donkere blik, en bleek de man te zijn die het had overleefd.

Hij was de leider van het kartel.

‘En wat nu?’ vroeg Felix. ‘Een afrekening in het milieu... Is dat een taak voor ons?’ Hij tikte op de foto van Rico Lusic. ‘Of wil je die jonge drugsbaas pakken?’

‘Het gaat ons niet om die drugsjongens’, zei Celine. ‘Maar om de onbekenden die hen om het leven brachten. Waarom ze die kluis openbraken... wat ze eruit gestolen hebben... waarom ze het geld niet meenamen.’ Een zucht. ‘Volgens ons is deze overval het werk van een bende die twee jaar lang niet actief is geweest. De “Gaidas Groep” is genoemd naar de plaats van hun eerste gruwelijke overval. De bende is tot op heden niet in kaart gebracht. We weten niet wie

er aan het hoofd staat, wat hen precies drijft. Ze worden officieel gelinkt aan een vijftiental dossiers, zouden naar verluidt al meer dan drie miljoen euro buit hebben gemaakt, om maar te zwijgen over alle kunst, goud en juwelen die ze gestolen hebben tijdens diverse inbraken, ramkraken en dergelijke. Waarom ze nu deze gruwelijke daden pleegden, louter voor het stelen van een of ander ding... het is ons een raadsel...'

Celine tikte op de foto.

'En laat je bovendien niet misleiden door deze afrekening. De Gaidas Groep heeft de afgelopen jaren, bij verschillende van hun bloederige overvallen, ook tientallen onschuldige burgerslachtoffers gemaakt. Het gaat niet alleen om afrekeningen.'

'Als die groep dan toch zo goed is in het verbergen van hun identiteit...'
Nielsen schamperde. 'Waarom ben je er dan zo zeker van dat dit hun werk is? Het enige wat je hebt, is een opengebroken en amper leeggeroofde kluis. Het slaat nergens op... Deze diefstal is toch totaal niet in verhouding met al hun voorgaande feiten?'

Met een benepen glimlachje schoof Celine een foto van een tienerkoppeltje naar voren.

'Aaron Lanka is volgens ons een bendelid van de Gaidas Groep. Hij werd dood teruggevonden in een verlaten houtzagerij in Peles. Bij hem lag het vuurwapen dat gebruikt werd om die drie jongens van dat drugskartel te vermoorden. Zijn vingerafdrukken zaten op de kolf.'

'Aaron werd vermoord, misschien als vergelding door die nog levende drugsbaas?'

'Nee. Aaron Lanka werd vermoord *door zijn eigen bende*, de Gaidas Groep zelf. Waarschijnlijk omdat hij slechts drie en niet alle vier zijn targets om het leven bracht? Of omdat de inhoud van de kluis niet was wat ze verwachtten? Misschien hadden ze toch gehoopt een paar honderdduizenden euro's aan te treffen? Of ging het hen werkelijk om dat ene ding dat erin lag?'

Celine schamperde. 'Kijk... dat is nu zo typisch aan deze onbekende bende. Na bijna elke overval of gruweldaad die ze in het verleden pleegden, werd in de nasleep

ervan een van hun benedeleden dood teruggevonden. Het lijkt alsof ze hun eigen leden scherp houden door extreem streng te zijn en, als er iets misloopt, meteen over te gaan tot executie.'

'Sorry, hoor, maar ik begrijp het niet.' Felix ging wat meer rechtop zitten. 'Waarom zijn jullie er zo zeker van dat het niet om een moord door dat drugskartel gaat?'

'Omdat de Gaidas Groep er een heel bijzondere methode op na houdt.' Ze tikte op de foto van het koppeltje. 'Niet alleen Aaron Lanka stierf. Zijn vriendin Lauri Buls stierf op exact hetzelfde moment, tientallen kilometers verderop en in haar eentje.'

Erika kreeg rillingen over haar lijf en vond Andreas' blik. Het idee dat de twee geliefden samen de dood vonden, kwam hevig bij haar binnen.

'Zowel in de houtzagerij, bij Aaron, als in de ouderlijke woning van zijn vriendin Lauri Buls werd een telefoontoestel gevonden. Beide lijnen bleven open tot op het moment dat hun lichamen gevonden werden. De autopsies bevestigen dat de twee geliefden op exact hetzelfde moment stierven.' Ze schoof foto's van de gevonden lijken naar voren. 'Wat nog meer bizar is, is dat we bij beide tieners geen sporen van geweld aantroffen. We denken dat ze vergiftigd werden, maar weten niet waarmee.'

'En dat is iets typisch voor die Gaidas Groep?' Andreas zuchtte. 'Hun eigen benedeleden straffen? Samen met hun geliefden?'

'We hebben minstens vier dossiers, van die vijftien voorgaande, waarbij net hetzelfde is gebeurd...' Celine nam een stoel en ging zitten. 'Als je in deze bende faalt, sterf je niet alleen zelf, maar ook je geliefde.'

Stilte heerste in het schuilmhuis. De foto's van Aaron en Lauri hadden indruk gemaakt.

'Het is misschien ook een manier om benedeleden onder druk te zetten om dingen te doen die ze eigenlijk niet willen.' Erika wees naar de tienerjongen op de foto. 'Hoever ga je als je weet dat je geliefde in gevaar is?'

'Dat zou kunnen...'

‘En waarom wordt dit plots een zaak voor Team Mortis?’ vroeg Nielsen. ‘Die bende is al jaren actief... Oké... blijkbaar een aantal jaren niet en nu plots weer wel. Waarom worden wij gebrieft?’

‘Ten eerste willen we dat het geweld stopt.’ Celine speelde met haar vingers langs de dossiermap. ‘Het vermoeden leeft dat jongeren worden gedwongen om misdaden te plegen.’

‘En ten tweede?’ vroeg Felix argwanend.

Celine wachtte lang, maar trok dan toch snel een A4 uit de map. ‘Ik denk dat deze case ons allemaal heel persoonlijk aanbelangt.’

Erika boog zich net als Nielsen over het dossierstuk. Wat ze las, sneed haar de adem af. Ze merkte dat ook Nielsen erg onder de indruk was.

‘Fuck...’ zei ze zacht. ‘Die had ik niet zien aankomen.’

HOOFDSTUK 5

V

Nielsen kon niet negeren wat hij zag. Nog maar een paar weken geleden was zijn vriendin, Noémi Vilnitis, onderworpen aan een stevig medisch onderzoek. Artsen die in het geheim verbonden waren aan Team Mortis wilden Noémi helpen haar geheugen terug te krijgen. Ze wilden zien of het meisje gezond was.

Het had een paar bizarre vaststellingen opgeleverd.

‘Tijdens het medisch onderzoek van Noémi hebben we onder haar voet een bijzonder litteken aangetroffen’, zei Celine. ‘Eentje waarvan ook Noémi niet wist wat het betekende.’

Een foto gaf een beeld van het litteken. Op de zool van Noémi’s voet zat een V-vormige vermindering, het eerste beentje nadrukkelijk korter dan het tweede, maar zuiver genoeg afgewerkt om het als een soort van ‘stempel’ te interpreteren.

‘Onderzoek heeft uitgewezen dat dit litteken veroorzaakt werd door een brandwond met droogijs’, zei Celine. ‘Noémi werd verminkt aan haar voetzool door haar bloot te stellen aan extreem koude temperaturen.’

Nielsen had zich in een stoel laten zakken. Erika boog naar hem toe en legde haar hand bemoedigend op zijn schouder.

‘We hebben nooit geweten wat het betekende... tot we het verslag van de autopsie van Aaron Lanka binnenkregen.’ Celine wees naar de foto van het onfortuinlijke bendelid. ‘Het bizarre is... dat we op de zool van Aaron Lanka exact hetzelfde litteken terugvonden. Ook Aaron had die V-vorm op zijn zool.’

‘Dus...’ Felix liet onwennig de wervels van zijn hals kraken. ‘Jullie denken dat...’

‘... wij denken dat Noémi ooit lid was van de Gaidas Groep... de bende die jarenlang bloederige overvallen pleegde in Letland en ver daarbuiten... en haar eigen bendeleden en hun geliefden van kant maakte als ze niet gehoorzaamden.’

Verzonken in gedachten staarde Nielsen voor zich uit. Kon het zijn dat Noémi ook dit op haar kerfstok had? Dat ze nog veel meer geheimen had dan hij vermoedde? Het gevoel overviel hem dat hij niet meer wist wie ze werkelijk was. Of mocht hij zijn hoofd niet gek laten maken?

Hij merkte dat Celine hem aankeek.

‘Wat?’ vroeg hij geprikkeld. ‘Waarom kijk je zo?’

Celine zweeg.

‘Noémi heeft er mij in elk geval nooit iets over verteld. Ze heeft geheugenverlies!’

Hij merkte dat ook Erika, Andreas en Felix zich geen houding wisten te geven.

‘Menen jullie dit? Ik dacht dat we vrienden waren! Geloven jullie mij niet?’

‘Natuurlijk geloven we jou wel’, zei Celine. ‘We weten dat jij de waarheid spreekt...’

‘... maar Noémi niet. Is het dat!?’

Moeilijk zocht Celine naar woorden.

‘Ze is bij de Bende van Venus geweest.’ Nielsen stond op. ‘Maar van de Gaidas Groep... daar heeft ze nooit iets over verteld!’

‘Ik kan me voorstellen dat ze bang is’, zei Celine.

‘Wat?’ Hij besepte nu pas waar ze naartoe wilde met haar betoog. ‘Denk je dat ze haar geheugenverlies in scène zet? Dat ze maar doet alsof!?’

‘Dat zou kunnen.’

‘Nee!’ Hij gooide zijn stoel tegen de tafel. ‘Ik heb haar tranen gezien! Ik heb uren met haar gepraat. Noémi liegt niet!’

‘Blijf rustig. Alsjeblieft?’ zei Erika zacht.

Nielsen duwde haar uitgestoken hand weg. 'Nee! Jullie proberen Noémi te framen! Te doen alsof ze liegt! Terwijl ze misschien net een slachtoffer is van die Gaidas Groep! Ooit al eens gedacht dat ze gewoon verminkt is door die griezels? Als ze dan toch al miljoenen euro's hebben buitgemaakt en onschuldige slachtoffers niet meer dan collateral damage zijn, dan zullen ze er ook niet voor terugdeinzen om iemand als Noémi aan te pakken. Misschien omdat ze niet mee wilde doen? Of omdat ze in de weg liep?'

Felix schuifelde ongemakkelijk op zijn stoel. 'Maar... Wat is het hele punt?' Hij keek Celine aan. 'Wat willen jullie doen? Proberen die bende te infiltreren?'

Celine haalde haar schouders op. 'Er zijn vreemde dingen aan de hand.'

'Nu snap ik waarom jullie Noémi zo dichtbij hielden', zei Nielsen. 'Jullie vertrouwden haar van in het begin al niet.'

'Vind je een beetje wantrouwen niet logisch?' Celine liep naar Nielsen toe. 'Noémi heeft een verleden!'

'Ze wil daar net van af!'

'En nu komt dit er ook nog bij!' Ze nam de foto van het litteken op Noémi's voetzool erbij. 'Je moet oppassen, Nielsen. Misschien vertrouw je iemand die absoluut niet te vertrouwen is.'

Hij maakte een wegwerpgebaar, stootte de kamer uit en gooide de deur hard achter zich dicht.

De stilte was amper te verdragen.

Celine wreef langs haar voorhoofd, ze baalde dat het gesprek zo snel geëscaleerd was.

'Wat is jullie bedoeling echt?' vroeg Erika. 'Ik vind het allemaal ook maar raar.'

'Wij staan zelf voor raadsels, Erika.'

'Maar hoe moet het verder? Gaan we Noémi Vilnitis' verleden onderzoeken? Of gaan we proberen die bende in kaart te brengen?'

'Beide', zei Celine. 'Ik wil weten wie dat meisje is... en ik wil weten waar die bende mee bezig is, waarom ze opnieuw aan het moorden zijn... waarom ze die kluis openbraken... Waarom ze na al die

gestolen euro's, goud en kunst nu plots geïnteresseerd zijn in een of ander ding uit die kluis.'

'En waar zou je beginnen?' Andreas sprak voor het eerst, koel en zakelijk. 'Hebben jullie iets van die bende?'

Celine schudde haar hoofd. 'Dat is het nu net. Er heerst alleen mysterie rond de Gaidas Groep.' Ze nam haar smartphone en opende een mailtje met een foto erin. 'De enige link die we hebben, zijn de zusjes van Aaron Lanka, en dan vooral zijn oudste zusje. Annetta is een jaar jonger en zij is de laatste die naar Aaron gebeld heeft voor de kraak van die kluis en zijn dood... en die van Lauri. Het was een gesprek van een kwartier.'

'Ga dan met haar praten.'

'Van Annetta Lanka is geen spoor. Net zoals er ook geen spoor is van Veronika, het nog jongere zusje van Aaron.'

'Waren die twee meisjes ook benedeleden?'

'Geen idee. Maar misschien wist Annetta wel waar haar broer mee bezig was... en was dat de reden waarom ze met elkaar belden.'

Andreas hield zijn blik op het zwarte dossiermapje gericht. Het was hem opgevallen dat Celine het subtiel weer gesloten had.

'Weten jullie eigenlijk nog meer over Noémi?'

Celine schudde haar hoofd.

'Dat vind ik raar.' Hij knikte naar de map. 'Zoveel dossierstukken... en niks over haar?'

'Niets waar je je nu zorgen over hoeft te maken', zei Celine snel.

Er was iets nerveus aan haar toontje, dat ook Erika niet ontging.

'Waarom heb ik het gevoel dat er zaken worden achtergehouden?' vroeg Andreas.

'Dat is niet zo.' Celine nam het mapje op en trok de laatste paar foto's naar zich toe. 'Ik bekijk nog hoe we dit verder aanpakken.'

Erika blies langzaam uit en staarde naar het beeld van Annetta Lanka, het zusje van de vermoorde Aaron.

Alles in haar lijf schreeuwde om niet mee in dit verhaal te stappen. Toch bleven de donkere kijkers van Annetta haar aanstaren.

HOOFDSTUK 6

HOUT

De toeristische drukte en gezelligheid had ze al een tijdje achter zich gelaten. Alleen de klanken van een straatmuzikant die accordeon speelde, dreven tussen de klassieke herenhuizen Annetta's kant op.

Het zeventienjarige meisje wreef haar kastanjebruine haar uit haar gezicht en likte met haar tong langs haar tanden. Na nog een snelle blik op de top van de Eiffeltoren, die een paar honderd meter verderop boven de gebouwen uitstak, sprong ze in de rue Vineuse over een muurtje van twee meter hoog. Het was niet de eerste keer dat ze zich tegen het elektriciteitskastje afduwde en langs een lantaarnpaal slingerde om het eeuwenoude obstakel te trotseren.

Ze kwam in een overwoekerd tuintje terecht, tussen het metershoge struikgewas en welig tierende onkruid.

Dat haar broer Aaron dit ook vaak gedaan had, maakte Annetta weemoedig. Ze had hem altijd gezegd dat die bende niets voor hem was, dat hij een veel te zacht eitje was om in dat soort van criminele kringen mee te draaien.

Aaron had beter voor haar en hun zusje kunnen zorgen. Zij drieën hadden alleen elkaar. En nu was hij er niet meer.

Annetta veegde haar tranen weg, trok een bivakmuts over haar hoofd en sloop door het struikgewas naar een verlaten en vervallen herenhuis. De dubbele toegangsdeur met glas keek uit over het binnentuintje. Het glas was gevat in hout, dat in beide deuren met wat verbeelding een ijskristal vormde. Boven beide deuren stond een letter V met een kort en een lang beentje.

Annetta duwde de deur open, verwonderd dat ze niet in het slot zat. Ze bewoog zo stil ze kon en sloop naar binnen.

In de indrukwekkende hal was in rood en oranje een prachtige mozaïekvloer aangebracht. In het midden van de cirkel was met oranje steentjes een halve maan gevormd.

Annetta wilde vragen of er iemand was, maar zou zich op die manier alleen maar verraden.

De trap bracht haar naar de eerste en de tweede verdieping. Ze haalde diep adem voor ze een kleiner trapje naar de zolder vond.

Onder de nok van het dak lag een matras en op een stoel hingen een paar kledingstukken. Het was een jeans en een jasje van haar broer Aaron, die hier in Parijs zijn tijdelijke verblijf gevonden had, dat ooit nog als een thuis had gevoeld.

Annetta moest moeite doen om niet te huilen, terwijl ze de spullen van haar vermoorde broer bekeek en de geur van zijn kleren rook.

Het kraken van de plankenvloer trok haar aandacht. Annetta knielde en trok een tapijt opzij. Zandkorreltjes glipten tussen de spleten in het houtwerk. Ze zocht en vond een afgebroken hoekje, waardoor ze de plank omhoog kon trekken. Vol verwondering staarde ze naar de holle ruimte.

In het verborgen compartiment zaten tientallen houten beeldjes in de meest uiteenlopende vormen. Elk ervan was gesigneerd met de letter V.

Annetta steunde met haar hoofd op haar handen en ademde diep uit. Waarom was haar broer zo obsessief op zoek geweest naar idiote, houten voorwerpen met een V erop? Was dit de reden waarom hij de dood had gevonden?

Hij had haar wel eens verteld hoe belachelijk rijk de bende was waar ook hij deel van had uitgemaakt. Waarom was hij dan bezig geweest met dom, betekenisloos hout?

Ze sloot haar ogen, verbeet haar verdriet en wilde vurig nog heel even opnieuw in zijn buurt zijn.

HOOFDSTUK 7

DE RUE VINEUSE

Erika kon de slaap niet vatten. Al meer dan een uur lag ze met open ogen in haar eenzame bed naar de balken van het dak te kijken.

Ze sloeg dan maar de lakens van haar lijf, sloop de kamer uit en daalde op blote voeten de trap af. Een frisse neus en wat buitenlucht zouden haar misschien wat verstrooiing brengen. Ze kon voor zichzelf niet ontkennen dat na de lugubere verhalen van die bende die koppeltjes van kant maakte, ze geen gerust gevoel meer had... alsof er met de anders zo lieve en zachte Noémi nu plots een griezel in huis zat.

Een lichtje bij de bureauruimte ving Erika's aandacht. Ze zag dat het voertuig van Celine Schield nog op de oprit stond. Een strategie voor hun nieuwe case was nog niet bepaald, maar dat de vrouw 's nachts nog aan het werk was, gaf Erika een onbehaaglijk gevoel. Verbaasd liep ze dichterbij.

Een hand werd om haar mond gehouden. Iemand rukte haar hard opzij in het gangetje. Erika wilde roepen, maar een vertrouwde stem kon haar net op tijd sussen.

'Rustig... ik ben het...' Het was Nielsen die met gefluister en een indringende blik duidelijk maakte dat Erika geen kik mocht geven.

'Wat? Wat is er aan de hand?'

Nielsen legde zijn vinger op haar lippen en wees richting de deur. 'Celine Schield. Ze houdt zaken achter.' Hij vloekte binnensmonds. 'Ik wist het.'

'Wat dan?'

'Ik weet het niet. Over Noémi en die case, denk ik.' Hij gebaarde Erika hem te volgen en dichterbij te gaan.

De stem van Celine klonk zacht, het was amper te verstaan wat ze zei.

'Ik kan hen niet meer vertellen. Dat wil ik niet...' Ze luisterde naar de persoon aan de andere kant van de lijn. *'... het risico is te groot. Het is een te riskant startpunt. Wat als Noémi hier werkelijk mee te maken heeft? Die bende... dat zijn monsters. Je wordt niet stinkend rijk door beleefd en vriendelijk te zijn.'*

Erika zag hoe Celine de deur passeerde, even langs de kier kwam kijken met een telefoon aan haar oor.

Nielsen trok Erika net op tijd de duisternis in.

'Nee! We gaan niet naar Parijs. Als de jongeren starten, dan is het in Letland.'

Gemompel en gevloek. Celine vertrok via de buitendeur en liep bellend naar haar voertuig.

Nielsen veerde op en wilde meteen richting het kantoor lopen. Erika hield hem tegen bij zijn arm.

'Hé...! Zou je dat wel doen?'

'Waarom niet? Je hoort dat ze dingen verzwijgt. Over Noémi! We krijgen misschien geen nieuwe kans!' Nielsen wilde doorlopen, maar Erika hield hem opnieuw tegen.

'Vraag haar dan wat hier aan de hand is. Geef haar een kans om het uit te leggen!'

'Als we mochten weten wat zij weet, dan had Celine dat al wel gezegd. Nee, Erika. Het is nu of nooit!'

Nielsen stooft de kamer in, haalde even diep adem en klapte het dossiermapje dat in het midden van het bureautje lag open. Een foto van een verlaten en vervallen herenhuis in Parijs was het onderwerp van het gesprek van Celine geweest.

Nee! We gaan niet naar Parijs. Als de jongeren starten, dan is het in Letland. Het is een te riskant startpunt.

Het adres stond eronder gekrabbeld. Het ging om een pand in de rue Vineuse. Een beeld van de dubbele voordeur toonde het prachtige glas. Houten ijskristallen waren erin aangebracht en de letter V prijkte boven de twee deuren. Het had erg veel weg van het litteken dat op Aarons en Noémi's lichamen was aangetroffen.

'Waarom is deze locatie zo belangrijk?' vroeg Erika. 'Waarom wil Celine niet vertellen over dit pand in Parijs? Waarom is het een riskant startpunt, en heeft het met de bende te maken?' Ze zuchtte. 'Waarom had ze het over Letland?'

Nielsen sloeg het blad om. Achter de foto van het herenhuis in Parijs was een onscherpe foto geniet, waarop een vijftal kinderen stonden. Al was het beeld onduidelijk en de kinderen nog veel jonger, Nielsen was er zeker van dat hij minstens eentje herkende.

'Dat is Noémi. Die in het deurgat staat...' Hij knikte. 'Noémi staat als klein kindje voor dat herenhuis in de Franse hoofdstad!'

'Denk je dat?' Erika keek mee over zijn schouder. 'Heeft ze daar dan gewoond?'

Nielsen nam zijn smartphone en fotografeerde de foto van het huis. 'Noémi is geboren in Letland, maar zij en haar familie hebben jaren in Parijs gewoond. Misschien in dit huis... dat zou zomaar kunnen.'

'Maar... ik snap het niet... Waarom zou Celine dat verzwijgen? Dit is supernuttige informatie. En mogelijk een belangrijk spoor om te volgen.'

'Weet ik veel...' Nielsen nam nog een paar foto's. 'Ze houdt al de hele tijd informatie achter. Ik ben het beu!'

Buiten, op de oprit, klonk lawaai. Erika nam Nielsen in een reflex bij de arm en trok hem het kantoortje uit. Net op tijd zaten ze weer in de duisternis verscholen.

Celine kwam binnen, drukte haar telefoon uit en vloekte.

Erika zag door een spleet van de deur dat de baas van Team Mortis heel even haar pas vertraagde. Celine haalde diep adem toen ze het mapje zag openliggen, alsof ze zich realiseerde dat ze het niet zo had achtergelaten.

Erika sloot haar ogen. Ze hoopte maar dat Celine niet op zoek zou

gaan naar indringers. Erika zou niet weten hoe hard zij en Nielsen gestraft zouden worden voor dit soort van ongehoorzaamheid.

Een zucht van opluchting ontsnapte van tussen Erika's lippen. Ze zag hoe Celine alle papieren bij elkaar nam, naar buiten liep en haar wagen startte. Ze moest even op adem komen. Ze was nog wakkerder dan daarnet in haar bed en voelde de energie door haar lichaam stromen.

'En nu?' vroeg Erika. 'Wat wil je doen?'

Nielsen hield zijn smartphone op. 'Ik moet weten wat het verhaal achter dat herenhuis is.'

HOOFDSTUK 8

POEDERSNEEUW

Verdwaasd ging Noémi wat rechter in haar bed zitten. Ze keek Nielsen aan en langs hem heen naar Erika, die in het deurgat stond te kijken.

Noémi wreef langs haar ogen, niet goed wetend of dit een bizarre droom was of de werkelijkheid. Haar vriend had een glimlach om zijn mond.

‘Sorry dat ik je wakker maak. Het is nogal belangrijk.’

Noémi kreunde terwijl ze naar haar horloge greep dat op haar nachtkastje lag.

Erika kruiste haar armen voor haar slaapkleedje. Ze keek rusteloos naar de gang of ze niemand wekten.

‘Waarom liggen jullie niet in jullie bed?’ vroeg Noémi. ‘Het is midden in de nacht.’

‘We willen jou wat laten zien.’ Nielsen wisselde een blik met Erika. ‘Of toch... op zijn minst wat vragen.’

Noémi merkte dat het roodharige Team Mortis-meisje er bezorgd uitzag.

‘Wat is hier allemaal aan de hand?’

Nielsen kwam naast Noémi zitten, die onder haar lakens haar knieën optrok. Het bood bescherming.

Erika had de deur gesloten en staaarde door het raam naar buiten.

‘Ik wil je niet forceren... Ik wil je alleen maar helpen...’ Nielsen zuchtte. ‘Ik zou gewoon heel graag willen weten of je dit gebouw herkent...’

‘Oké...’ zei Noémi aarzelend. ‘Heeft het met mijn verleden te maken? Of met mijn geheugenverlies?’

‘Misschien. Het is in Parijs.’ Nielsen schermde het beeld op zijn telefoon voor haar af. ‘Ken je de rue Vineuse?’

‘Dat zegt me niks.’

Nielsen draaide zich naar Erika.

Die haalde haar schouders op en gaf een teken dat hij haar weer naar buiten moest volgen.

‘Jullie doen heel raar, weten jullie dat?’ Noémi veegde de slaap uit haar ogen. ‘Hebben jullie iets te verbergen?’

Er kwam geen antwoord.

‘Mag ik dan op zijn minst gewoon die foto zien?’ vroeg ze geprikkeld, niet goed begrijpend waarom Nielsen het beeld niet toonde. ‘Of is er iets dat ik niet mag weten?’

Eerder aarzelend hield haar vriend het scherm naar haar op.

Noémi zag het binnenpleintje. De verwilderde natuur. De dubbele voordeur met de letter V erboven deed haar stilvallen. In het glas was hout verwerkt. Het vormde ijskristallen.

Nielsen toonde ook de tweede foto. Daarop was de veel jongere Noémi te zien die in het deurgat van hetzelfde herenhuis stond, toen het nog in goede staat was. Een paar kinderen stonden bij haar, vermoedelijk jongens en meisjes uit de straat.

‘Heb je daar nog gewoond?’ Nielsen zoomde op de foto in. ‘Je lijkt er kind aan huis te zijn.’

‘Ik weet het niet...’

‘Of was het de woning van familie van jou?’ Nielsen schoof dichter naar haar toe. ‘Herken je iemand van op de foto? Kan dat ons helpen?’

‘Waar hebben jullie die foto vandaan?’ Ze hakkelde. ‘Jullie maken me bang.’

‘Onze baas heeft hem gevonden. Celine. Je moet er verder niet veel achter zoeken.’

Nielsen probeerde het nonchalant te laten klinken, maar Noémi voelde aan alles dat hij loog. Zonder dat ze precies beseftte waarom, voelde ze aan het litteken op haar voet. Ooit had iets of iemand